

הייד הקמוצה. בחורים צעירים אינם נוֹתנים בדרך כלל לנדב מכספס לפושט"יד.

תכסיס פשוט. ישנן כמה דרכים להיפטר מקבצן, הפשוטה בכולן היא, לא להסתכל.

זהירות, נערות. הנערות הן התורמות הגרועות ביותר. ארנקן סגור כמעט תמיד.

ההופעה השובה. אופן הופעת העוברים ושוכרים הוא מוכר דרך מיונני לפושט"יד.

עצמו חיים קלים ככל האפשר. הוא יושב על שרפרף ליד פתח האוטובוס, וגבה מכל נוסע את חלקו. בשפת אידיש היה מיכב: "רחמו עלי! אין לי כוח לע" בוד! יש לי משפחה!" פנכה לא הספיקה להכיל את המטבעות שצבר, והוא החזיק בידיו קופ"סה ריקה של נעלים. כאשר היה זוכה לקבל תרומה של שילינג או מטבע בן עשרה גרוש, היה ממחר להוציא מתוך הקופסה ולהכניס לכיס מעילו. גם זהו חוק בל יעבור בין הקבצנים: למרות הבגדים הרוועים וקורעי הלבבות, חייב להיות תפוח אחד בתלבושת להיות תפוח היטב. לכיס זה עליך למהר ולהכניס את השילינגים. מידת הרחמים של הבריות יורדת, למראה שילינגים בכף ידו של הקבצן. תחילה לא התרגש הקבצן ב"יותר למראי. אולם כאשר קרב תי אליו יתר על המידה, וחלק מזרם התרומות הופנה אליו, חזר לעיניו כוח"הראיה, והוא קם משרפרפו ונדחק לפניו, כשהוא מנסה להקדימני. זה הגדיש את הסאה. כבשתי את הצחוק ש"פרפר בגרוני ומיהרתי להסתלק מקום.

ליד התור לאוטובוס, המתני, אנשים למוניות. ניגשתי אל תור זה, אך לא הצלחתי להוציא מ"כיס חובבי"המוניות אף פרוטה אחת.

השוטרים אדישים

החוק העירוני אוסר קבצנות, ומחלקת"הסעד של עיריית תל"אביב אינה מושיטה עזרה לנו"קקים, אם מתגלה כי יש להם הכנסה צדדית כפושט"יד. על כן גמרתיו אומר לנסות להתג"רות בשוטרי העיר, לראות אם אצליהם להאסר. את ניסיונותי עשיתי בככר מגן"דוד. עברתי הלך ושוב בככר, שערך שדלק האור הירוק, הפרעתי במתכוון לתנועת המכוניות, אך חרף כל מאמצי לא הצלחתי לעורר תש"מת לבם של ארבעת השוטרים שנראו בסביבה. לבסוף, כאשר ה"ספתי להתלבט בתוך אחד מ"אי"התנועה, ניגש אלי שוטר. אולם הוא לא התכוון כלל ל"אסרני; להיפך, הוא ניסה לע"זור לי לעבור את הרחוב. חזרתי לככר מוגרבי, והצלחתי להכנס לקפה ניצה לפני ש"יסלקני המלצר. צייר צעיר ששיר"טט משהו בעפרון"פחם הציע לי סיגריה וירגיניה במקום תרומה, ואשה צעירה, ש"ישיבה ליד שולחן ושתתה קפה בחברת רע"תה, הכניסה לפנכתי עשר פרוטות והושיטה ידה לסלקני, כאילו הייתי זבוב טרדן.

לבסוף, לאחר כמה שעות נעשיתי אדיש לחלוטין. חדלתי לנסות להצליח כפושט"יד. (המשך בעמוד 12)

..לא לתת עדין לנוע ממקום למקום, להטריד בני-אדם ללא הרף עד שנותנים לו כמה פרוטות

בזו אחר זו. כמעט כל איש שלישי הפריש משהו לפנכה. כאן גיליתי כלל נוסף: קשה מאד לאלץ אדם לתת תרומה לקבצן, כאשר בכיס מכנסיו נמצאים שטרות של לירה. או"לם כאשר הוא פורט את כספו לגרושים, כגון ליד התור לאוטובוס, הרי זה כמעט משח"לדים לאלצו לתת גרוש לקבצן ה"עומד בקרבת מקום.

כמובן שבמכרה זהב כגון זה, נמצא גם קבצן קבוע. הקבצן שפגשתי שם, עשה ל"

מטבע. בעוד אני שמח כי הצלחתי להוליכה שולל, נוכחתי שהיא הכניסה לפנכה מטבע בת פרוטה אחת. אכן בת"הבליעל הוקנה עשתה אותי לקלס.

המקום הטוב ביותר אליו נקלעתי אותו יום, היה התור לאוטובוס מספר 6, ברחוב מרכז"בעלי"מלאכה. במקום זה נמשך תור ארוך וקופאי של דן מכר כרטיסים לממתי"נים. דחקתי עצמי אל הקופאי והושיטתי את הפנכה קדימה לפני, והמטבעות הגיעו לידי

המקום, עתון. תוך כדי טיורי הוברר לי מדוע מספקים בת"הקפה עתונים ושבוטונים ללקוחותיהם. ברגע בו הייתי ניגש אל אחד השולחנות היו הנושבים הוסרים לשוכרי עתונים מרסקים ונושעים כעיסני עם עיניהם ולא הרגינו עתון וע"עשד הפתלתול מהשולחנות